

A KULCS NEM VESZETT EL

A költészet haszontalan,
mondják nekem.
És az erdőben a fák
megsimogatják egymást
kék gyökereikkel,
megrázzák ágaikat,
s a szárnyra kapó madarak
röpképtelen őseikre emlékeznek.
A költészet
a legyilkoltak mormolása,
a hulló levelek susogása,
a szomorúság a fiú miatt,
aki megőrizte nyelvét,
de elvesztette a lelkét.
A költészet, a költészet
megnyilvánulás, álom, táj,
a szemed és a szemem,
kislány, szív, fülek, maga a zene.
De nem mondok többet, különben
senki nem fogja megtalálni a kulcsot,
melyet senki nem veszített el.
És a költészet
őseim éneke,
lángoló téli nappal,
mely kioltja
e valóban személyes borongást.